

idetmindste tilnærmelsesviis, identift, bestaaer af omtrent de samme Medlemmer, og derved har der fundet en Udæyrling af Anstuelser Sted, hvorved man er kommen til at tage det anførte Hensyn til, hvad der kunde ventes vedtaget i Rigsdagen. — Naar der nu er klaget over, at Regjeringen har forelagt dette Udskift som Noget, der maa tages som en Heelhed, og naar man i Begyndelsen af Forhandlingen søgte at bortforklare denne Regjeringens Erklæring, saa er det dog klart, at der ikke kan være meget Rum for Forandring. Den hele Strid imellem begge de to Repræsentationer er jo samlet paa et eneste Punkt, om hvilket man i den ene Repræsentation med saa stor Vanffelighed er kommen til Enighed efter aarelang og faare mæsifommelig Forhandling i begge Thing og i Fællesudvalget, og det er klart, at, hvis man forandrer dette, er dermed Alt, hvad der hidtil er udrettet og hvad der hidtil er opnaaet, kastet overbord. Saa begynde vi forfra og overlade os til vort Sjøn om, hvad der er det Rigtige — jeg veed ikke, om man her vilde tage Hensyn til, hvad der lod sig gjennemføre i Rigsraadet, — og naar saa vore Forventninger til Rigsraadet stuffles ligesaa meget, som man her forsøger at stulle Rigsraadets Forventninger til os, saa stode vi atter paa samme Standpunkt; vi havde Intet opnaaet og bevægede os kun vibere i det uendelige Sisyphus = Arbeide, som vi endnu ikke ere komne halvveis frem i. Det er derfor det eneste mulige Standpunkt at stille sig paa for at bringe Sagen igjennem, at vedtage den, som den foreligger.

Det Punkt, der af hele Forsatningsforhandlingen er tilbage som et væsentligt Stridspunkt, er Spørgsmaalet om Landsthingets Sammensætning, og der kommer jeg til det andet Punkt, som jeg sagde frembød en Vaaberaabelse af Følelsen, der fandt en vis Gjenklang. Der forbres af dette Thing, at det skal reformere sig selv, at det skal give sit Samthkke til en anden Sammensætning, og naar det skal give sit Samthkke hertil, saa maa det enten gjøre det, fordi det selv erkjender sin Sammensætning for mindre tilfredsstillende, eller det maa give efter for en Dom herom, som det af Omstændighederne nødes til at agte og respectere. Det er dette, der gjør Forhandlingerne om denne Sag, just

i denne Deel af Rigsdagen, saa vanffelige, og gjør, at der vanffeligt vil kunne udrettes Noget med Grunde. Det nyttter sjældent til Noget ved Grunde at forsøge paa at overbevise en Forsamling om, at dens Sammensætning ikke er tilfredsstillende. Jeg skal ikke forsøge paa at overbevise dette Thing om, at det ikke tilfredsstillter alle de Krav, der maae gjøres til den ene Deel af en Folkerepræsentation; men jeg skal dog antyde lidt mere, og som jeg troer lidt rigtigere, end det allerede er steet, hvad det er, der savnes ved dette Landsthing af dem, der forlange en Forandring. Man har talt om de conservative Elementer, og man har indbrømmet, at de bør findes i Rigsdagen; men naar man nu har en Repræsentation af to Afdelinger, saa skulle disse dog vel være noget forskjellige, og navnlig derved, at disse Elementer fortrinsviis fandtes i den ene. Nei! saasnart det er udtalt: de skulle være forskjellige, saa declamerer man meget stærkt om de Ulykker, der fremkomme af en Mobsætning, der udmales som en total. Dertil vil jeg foreløbigt svare: Naar der ikke skal være Forskjel, hvorfor skal der saa være to Afdelinger? Det er altsaa givet, at der skal være Forskjel; og nu er det en Mening, som har gjort sig stærkt gjældende baade i Folket og i den anden Repræsentation, som nu skal give Afkald paa sin hele Virksomhed, for at den kan gaae over til Rigsdagen, og som endelig ligeledes har gjort sig gjældende for en stor Deel i Rigsdagen selv, at dette Landsthing, som nu sidder her, er bragt til og i Fremtiden, hvis det forbliver uforandret, endnu mere vil bringes hen til at være en Gjentagelse af Folkethinget, og hvor respectabelt end Folkethinget er, saa kan dog Meningen med at have et Landsthing ikke være den, at det skal være en Gjentagelse af Folkethinget. For altsaa at faae et Landsthing af en noget anden Charakter, har man ikke forkastet nogen Klasse af Befolkning, men man har sagt: Der er Elementer af Befolkningen, der have en Betydning, som ikke simpelthen kan regnes efter Folketallet, og derfor maa der ved Dannelsen af den anden Afdeling af Repræsentationen tages Hensyn til noget Andet, end hvad der gjør sig gjældende ved Folkets Afstemning ene og alene efter Folketallet. Det